

วารสาร นาคบุตรปริทรรศน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

NARKBHUTPARITAT JOURNAL

Nakhon Si Thammarat Rajabhat University

ปีที่ 14 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2565 Vol. 14 No. 2 May - August 2022

Received: October 16, 2020

Revised: August 18, 2022

Accepted: August 18, 2022

การศึกษาเพลงพื้นบ้านภาคใต้ : เพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง
ตำบลคลองน้อย อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

A Study of Southern Folk Songs: Somjai Sri-uthong's Pleng Bog Troupe
in Clongnoi Sub-district, Pakpanang District, Nakorn Si Thammarat Province

กิติมา ทวนน้อย*

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

*ผู้ประสานงานหลัก (Corresponding Author) E-mail: kitimathuanoi@gmail.com

Kitima Thuanoi*

Faculty of Humanities and Social Sciences, Suratthani Rajabhat University

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพตามแนวทางมานุษยดุริยางวิทยา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา ผลงาน องค์ประกอบในการแสดง และการสืบทอดเพลงบอก ศึกษาสารัตถะ วิเคราะห์ทำนองเพลงดั้งเดิม และทำนองเพลงประยุกต์ โดยมุ่งศึกษาความคลี่คลายเปลี่ยนแปลงของเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ตำบลคลองน้อย อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช แนวคิด ทฤษฎีที่นำมาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเพลงบอก 1) การศึกษาประวัติและผลงาน องค์ประกอบของการแสดงและการสืบทอดของเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง 1.1) แนวคิดมานุษยดุริยางควิทยา 1.2) แนวทางสืบทอดจากปราชญ์ชาวบ้าน 1.3) แนวความคิดหลักของทฤษฎีของตรูโก 2) การศึกษาสารัตถะ วิเคราะห์ทำนองและจังหวะเพลงบอก 2.1) ทฤษฎี Cantometrics 2.2) การวิเคราะห์ดนตรีตามแบบมนุษยวิทยา ด้านจังหวะและทำนอง 3) การศึกษาความคลี่คลายเปลี่ยนแปลงของเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง 3.1) กฎของสังคม 3.2) ทฤษฎีการหน้าที่นิยม ผลการศึกษาพบว่า เพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง จัดตั้งคณะในปี พ.ศ. 2525 สมาชิกทั้งหมด 4 คน คือ แม่เพลง 1 คน และลูกคู่ 3 คน องค์ประกอบในการแสดงของคณะสมใจ ศรีอุทอง การแสดงแบบดั้งเดิมเครื่องดนตรีประกอบคือ ฉิ่งเพียงคู่เดียว ต่อมามีการคิดค้นวิธีการแสดงรูปแบบใหม่คือ “การแสดงเพลงบอกแบบประยุกต์” มีเครื่องดนตรีเพิ่มจากเดิมคือ รำมะนา ทับ ฆ้อง ลูกแซ็ก (มาราคัส) สาเหตุความคลี่คลายเปลี่ยนแปลงของเพลงบอก เนื่องจากค่านิยมของคนที่หันไปสนใจสื่อบันเทิงรูปแบบใหม่ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ วงดนตรี สื่อออนไลน์ ฯลฯ ส่งผลกระทบต่อเพลงบอกซึ่งเดิมเคยเป็นสื่อมวลชนพื้นบ้าน ทำให้เพลงบอกต้องมีการปรับตัวเพื่อความอยู่รอดในสังคม

คำสำคัญ: เพลงบอก; เพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง; สารัตถะ; การแสดงเพลงบอกแบบประยุกต์

Abstract

The objective of qualitative research in ethnomusicology aims to study history, works, components, inheritance, essences, analyze the melodies of both traditional and applied styles performance, and also the improvement of Somjai Sri-utong's Pleng Bog troupe in Klong Noi sub-district, Pak Panang District, Nakorn Si Thammarat Province. The concept and theory used in this study are analyzing and synthesizing all information related to Pleng Bog 1) study the history, works, components and inheritance of Somjai Sri-utong's Pleng Bog troupe, 1.1) Ethnomusicology process, 1.2) The way of succession of local philosophers 1.3) Trugo theory, :2) study the essences, analyze melodies and rhythms of Pleng Bog, 2.1) Cantometrics theory, 2.2) Ethnomusicological analyzing of rhythm and melodies, :3) study the changes of the Somjai Sri-utong's Pleng Bog troupe, 3.1) social regulations, 3.2) Formalism theory. The study shows that the Somjai Sri-utong's Pleng Bog troupe was founded in 1982. There are 4 members in a troupe, 1 vocal and 3 choruses. There are pairs of small cup-shaped cymbals in traditional style performance. Later, there is an applied style performance which has one-side drum, drum, gong and maracas. There are additional musical instruments, namely tambourine, thap, gong, maracas. This was due to the values of people who turned their attention to new forms of entertainment media such as radio, television, bands, online media, etc., affecting the Pleng Bog that used to be the traditional mass media therefore the Pleng Bog must be an adaptation to survive in society.

Keywords: Pleng Bog; Somjai Sri-uthong's Pleng Bog Troupe; essence; Applied Pleng Bog style performance

บทนำ

เพลงพื้นบ้าน สะท้อนให้เห็นวิถีชีวิต ความเชื่อ ค่านิยมทางสังคมและวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น ภาคใต้ เป็นภูมิภาคหนึ่งของประเทศไทยที่มีวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์และมีความโดดเด่น ซึ่งสืบทอดมาตามมุขปาฐะ มีลักษณะทั่วไปคือ 1) เพลงพื้นบ้านเป็นงานของชาวบ้าน 2) เป็นเพลงที่ไม่มีกัณโณณ 3) เป็นเพลงของกลุ่มชน 4) ส่วนใหญ่เป็นเพลงที่มีเนื้อร้องและทำนองไม่ตายตัว 5) มีความเรียบง่าย 6) การประพันธ์ชาวบ้านจะคิดถ้อยคำ ในลักษณะกลุ่มเสียงเป็นวรรคตอนเพื่อให้ลงจังหวะมากกว่าคิดเป็นคำ ๆ (Sujachaya, 2000, pp. 12-18) เพลงพื้นบ้าน ภาคใต้ที่เป็นที่รู้จักได้แก่ เพลงเรือ เพลงแห่นาค เพลงนา คำตัก ขับโนรา หนังตะลุง เพลงกล่อมเด็ก และเพลงบอก เป็นต้น

เพลงบอก เป็นเพลงพื้นบ้านภาคใต้ประเภทหนึ่ง มีลักษณะของการแสดงเป็นการร้องปากเปล่า ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกโดยใช้ถ้อยคำที่ง่าย ๆ แต่ใช้โวหารหรือการเปรียบเทียบที่คมคาย สมัยก่อนเพลงบอกเปรียบเสมือน กระบอกเสียงในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารบ้านเมืองจากผู้แสดงไปสู่ชาวบ้าน นอกจากนี้เพลงบอกยังมีบทบาท ต่อสังคม คือ บทบาทด้านการบันเทิง ได้แก่ ทำให้เกิดอารมณ์ขันและเป็นเครื่องประเทืองอารมณ์ บทบาทด้านการศึกษา ได้แก่ ให้ความรู้แก่ชาวบ้านในชุมชน บทบาทด้านการประชาสัมพันธ์ ได้แก่ การแจ้งข่าวสารและความเชื่อ โน้มน้าวจิตใจของบุคคลให้ร่วมทำบุญหรือช่วยงาน ทำหน้าที่ในการต้อนรับให้กับเจ้าภาพ วรรณคดีในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม และวรรณคดีในการต่อต้านโรคร้าย บทบาทด้านการวิจารณ์และระบายความกดดันทางสังคม ได้แก่ สภาพความไม่มั่นคงทางสังคม ค่านิยมในการจัดงานเพื่อเอาหน้า ค่านิยมในการบันเทิงของประชาชนปัจจุบัน (Theptawee, 1993, p. 267) ในอดีตเพลงบอกจึงมีบทบาทที่สำคัญอย่างมากในสังคมภาคใต้

ปัจจุบันเพลงบอกได้รับความนิยมลดน้อยลง เนื่องจากถูกแทนที่ด้วยสื่อบันเทิงรูปแบบใหม่ ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ สื่อออนไลน์ ฯลฯ (Utong, Interview, February 2, 2016) ซึ่งเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยทำให้ค่านิยมของคนเปลี่ยนไป เพลงบอกจึงตกอยู่ในภาวะของการแสดงที่ล้าสมัยมีพื้นที่ในสังคมลดน้อยลง จากผลกระทบดังกล่าวทำให้ เพลงบอกพยายามปรับเปลี่ยนเพื่อให้เกิดความทันสมัยและดึงดูดความสนใจจากผู้ชม มีเพลงบอกหลายคณะในพื้นที่ จังหวัดนครศรีธรรมราช พยายามปรับประยุกต์การแสดงเพื่อความอยู่รอด เพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ก็เป็นอีก คณะหนึ่งที่พยายามปรับเปลี่ยนการแสดงเพลงบอกให้มีความแตกต่างไปจากเดิมเพื่อความอยู่รอดในสังคมปัจจุบัน

เพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง เป็นคณะเพลงบอกที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในปี พ.ศ. 2525 นายสมใจ อุทอง ได้ตั้งคณะเพลงบอกของตนเองขึ้น โดยมีชื่อว่า “เพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง” หลังจากนั้นได้ตระเวนแสดงเพลงบอกในจังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดใกล้เคียงเรื่อยมาจนเป็นคณะเพลงบอกที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในภาคใต้ เพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ได้มีการปรับประยุกต์การแสดงเพลงบอก โดยการนำเครื่องดนตรีประกอบจังหวะชนิดอื่น ๆ เข้ามาเพิ่มเติม เพื่อให้การแสดงเพลงบอกมีจังหวะที่สนุกสนาน ครึกครื้นขึ้น ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของการแสดงเพลงบอกคณะนี้ นับว่าเป็นสิ่งแปลกใหม่ของการแสดงเพลงบอกทั้ง เป็นคณะแรก ๆ ของการแสดงเพลงบอก

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง โดยศึกษาประวัติและ ผลงาน องค์ประกอบของการแสดง สาระสำคัญของเพลงบอก วิเคราะห์ทำนองเพลง ความคลี่คลายเปลี่ยนแปลงของ เพลงบอก ตลอดจนการสืบทอดเพลงบอก ด้วยความคาดหวังว่าจะได้องค์ความรู้อันจะนำไปสู่การเผยแพร่อนุรักษ์การ แสดงเพลงบอก ซึ่งนับวันจะสูญหายไปยังคงอยู่เป็นมรดกสืบทอดต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาประวัติและผลงาน องค์ประกอบของการแสดงและการสืบทอดของเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ตำบลคลองน้อย อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. ศึกษาสาระสำคัญของเพลงบอก วิเคราะห์ทำนองเพลงดั้งเดิมและทำนองเพลงประยุกต์ของเพลงบอกคณะ สมใจ ศรีอุทอง
3. ศึกษาความคลี่คลายเปลี่ยนแปลงของเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง

ระเบียบวิธีการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เริ่มเก็บข้อมูลจากเอกสารและการลงพื้นที่เก็บข้อมูลภาคสนาม รวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ของชุมชนและคณะเพลงบอก โดยได้ศึกษาวิจัยเชิงมานุษยวิทยา เป็นการศึกษาดนตรีในบริบททางสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนมีการบูรณาการศาสตร์อื่น ๆ นำมาใช้ในการศึกษา เช่น สาขาวิชามานุษยวิทยา วัฒนธรรม คติชนวิทยา อาณาบริเวณศึกษา หรือศาสตร์ทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์อื่น ๆ โดยใช้มุมมองที่เป็นสากลในการศึกษาดนตรี ตลอดจนความเข้าใจในการวิจัยทางประวัติศาสตร์ (Society for Ethnomusicology, 2016 as cited in Somchanda, 2020, pp. 142-143) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หรืออธิบายเชิงพรรณนา จัดทำรายงานการวิจัยเชิงมานุษยวิทยา (Ethnomusicological Research) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า โดยแบ่งขั้นตอนการศึกษาและวิธีการศึกษาดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรได้แก่ คณะเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ตำบลคลองน้อย อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช สมาชิกในคณะเพลงบอกทั้งหมด 4 คน คือ แม่เพลง 1 คน และลูกคู่ 3 คน และกลุ่มตัวอย่างผู้ชมจำนวน 20 คน

เครื่องมือการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จากการเก็บข้อมูลภาคสนาม ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกข้อมูล ได้แก่

- แบบจดบันทึกภาคสนาม บันทึกวันที่เก็บข้อมูล สถานที่ เวลา ลำดับขั้นตอน ปัญหาอุปสรรค
- แบบสัมภาษณ์ บันทึกข้อความเกี่ยวกับคณะเพลงบอกและผู้ชม
- แบบฟอร์มบันทึกประวัติส่วนบุคคล

2. เครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกเสียง บันทึกวีดิทัศน์ และบันทึกภาพถ่ายได้แก่ เครื่องบันทึกเสียง (Digital Voice Recorder) คอมพิวเตอร์แบบพกพา (Notebook) กล้องถ่ายภาพนิ่งระบบดิจิทัล (Digital Camera) กล้องถ่ายภาพวีดิทัศน์ดิจิทัล (Digital Video Camera)

กระบวนการเก็บข้อมูล

1. การศึกษาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยศึกษาค้นคว้าจากห้องสมุดและแหล่งข้อมูลท้องถิ่น แหล่งข้อมูลทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

2. การเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Work) เป็นส่วนสำคัญที่สุดในการศึกษาวิจัยครั้งนี้และเป็นหัวใจหลักของการวิจัยทางมานุษยวิทยา (Ethnomusicological Research) ซึ่งมีลักษณะสำคัญ คือ เป็นการแสวงหาความรู้จากการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ การพิจารณาปรากฏการณ์สังคมจากสภาพแวดล้อมตามความเป็นจริง โดยใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ มีการทำงานเป็นระบบ ผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตและการสัมภาษณ์ ดังนี้

- การสังเกต (Observation) ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) เพื่อเป็นการสร้างความไว้วางใจให้กับผู้ถูกสังเกต กล่าวคือ การเข้าไปมีส่วนร่วมกับชุมชนอย่างแท้จริงเสมือนกับเป็นคนในชุมชนนั้น ๆ เพื่อจะได้เรียนรู้ถึงความหมายของบทเพลง พิธีกรรม สังคม วัฒนธรรม ประเพณี ในวิถีชีวิตที่แท้จริงของชุมชนนั้น (Nakrob, 2014, pp. 26-27) ทำให้นามาส่งข้อมูลที่แท้จริงไม่มีการปิดบัง การเสแสร้ง ผู้วิจัยจะมีบทบาทเป็นผู้เข้าร่วมสังเกตแบบสมบูรณ์แบบ (Complete Participant) โดยจะเก็บข้อมูลต่าง ๆ จากสภาพความเป็นจริง

- การสัมภาษณ์ (Interview) การเก็บข้อมูลภาคสนามนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์ 2 แบบ คือ การสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ (Formal Interview) และการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal Interview) เนื่องจากเป็นการสัมภาษณ์ที่ต้องใช้ควบคู่กับการสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการคือเทคนิคในการค้นหาคำตอบที่แท้จริง นอกจากนี้ยังมีการเก็บข้อมูลจากการบันทึกวีดิทัศน์การแสดง และบันทึกภาพถ่ายด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแนวคิดและทฤษฎี ต่าง ๆ ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ 1) แนวคิดมานุษยวิทยา 2) แนวทางสืบทอดจากปราชญ์ชาวบ้าน 3) แนวความคิดหลักของทฤษฎีของตรูโก 4) ทฤษฎี

Cantometrics 5) การวิเคราะห์ดนตรีตามแบบมนุษยวิทยา ด้านจังหวะและทำนอง 6) กฎของสังคัม 7) ทฤษฎีการหน้าที่นิยม โดยการรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร และการเก็บข้อมูลภาคสนามมาเรียบเรียง วิเคราะห์และสังเคราะห์อย่างเป็นระบบอธิบายเชิงพรรณนา

สรุปผลการวิจัย

1. ประวัติและผลงาน องค์ประกอบของการแสดงและการสืบทอดของเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ผู้วิจัยลงพื้นที่เก็บข้อมูลภาคสนามใช้วิธีการสังเกตและการสัมภาษณ์ การถ่ายภาพ การบันทึกเสียง บันทึกวีดิทัศน์ และบันทึกประวัติส่วนบุคคลสมาชิกในคณะเพลงบอก ผลการวิจัยพบว่า คณะเพลงบอกสมใจ ศรีอุทอง ได้รับการสืบทอดเพลงบอกด้วยวิธีเรียนรู้แบบครูพักลักจำและการฝากเนื้อฝากตัวเป็นศิษย์กับครูเพลงบอก ในระยะแรกนายสมใจ อุทอง เรียนรู้การแสดงเพลงบอกแบบครูพักลักจำ จากการจดจำบทกลอนและการสังเกตจากนักเพลงบอกรุ่นเก่า เช่น เพลงบอกเผียน เพลงบอกเพ็ชร คงทอง เพลงบอกสังข์ บางพร้าว เพลงบอกเนตร ชลารัตน์ เพลงบอกสร้อย เสียงเสนาะ เพลงบอกแยม สงขลา เป็นต้น จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2525 ได้จัดตั้งขึ้นเป็นคณะขึ้นชื่อว่า “เพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง” หัวหน้าคณะคือ นายสมใจ อุทอง และยังทำหน้าที่เป็นแม่เพลง ซึ่งนายสมใจ อุทอง ได้รับการถ่ายทอดการแสดงเพลงบอกจากนายสังข์ บางพร้าว (ครูเพลงบอก) จนเป็นคณะเพลงบอกที่มีชื่อเสียงคณะหนึ่งในภาคใต้ ได้รับรางวัลชนะเลิศการแสดงประกวดเพลงบอก ถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ประจำปี พ.ศ. 2552 และประจำปี พ.ศ. 2554 องค์ประกอบในการแสดงของเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ปัจจุบันมีสมาชิกในคณะทั้งหมด 4 คนคือนายสมใจ อุทอง หัวหน้าคณะ ทำหน้าที่เป็นแม่เพลง มีลูกคู่ 3 คน คือ นายเวียง แซ่ภู นายปาน กาญจเจริญ และนายนิวรร นาคาชล เครื่องดนตรีการแสดงแบบดั้งเดิมจะใช้ฉิ่งเพียงอย่างเดียว หากแสดงแบบประยุกต์จะมีเครื่องดนตรีชนิดอื่น คือ รำมะนา ทับ ฆ้อง ลูกแซ็ก (มาราคัส) กลอนเพลงบอก มีกลอนจำที่ได้รับการถ่ายทอดจากครูเพลงบอก และกลอนจากการดัดสดที่แม่เพลงแต่งขึ้นเอง การแต่งกาย แต่งแบบเรียบง่ายเหมือนที่สวมใส่ในชีวิตประจำวัน ลำดับขั้นตอนการแสดง ก่อนการแสดงเพลงบอกจะมีพิธีไหว้ครู ตั้งเครื่องราด (เครื่องบูชาครู) ประกอบด้วย หมาก 3 คำ พลุ 3 ใบ ธูป 3 ดอก เทียน 1 เล่ม และเงินค่าบูชาครูใส่พาน หลังจากพิธีไหว้ครูเพลงบอกจะเริ่มขับกลอนไหว้ครูและเริ่มการแสดง โอกาสในการแสดง เป็นการแสดงเดี่ยวรับงานตามเทศกาลต่าง ๆ และเป็นการสาธิตการแสดงเพื่อให้ความรู้จากการสังเกตและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ชม เมื่อเริ่มการแสดงเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง จะได้รับความสนใจจากผู้ชมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้สูงอายุและคนอายุวัย 50 ปีขึ้นไป เพราะชื่นชอบการขับกลอนเพลงบอก การใช้ภาษาถิ่นได้ทำให้เข้าถึงอารมณ์สร้างความสนุกสนานและเพลิดเพลินทั้งยังได้สาระและความรู้จากบทกลอนเพลงบอกอีกด้วย

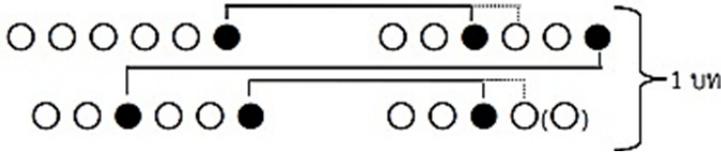

ภาพที่ 1 การแสดงเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง
ที่มา: Thunnoi (2020)

2. สาระสำคัญของเพลงบอก การวิเคราะห์ทำนองเพลงแบบดั้งเดิม และทำนองเพลงแบบประยุกต์ของเพลงบอก คณะสมใจ ศรีอุทอง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลสาระสำคัญจากเอกสารจากสมุดบันทึกตำรากลอนเพลงบอกที่ได้รับสืบทอดต่อกันมา การบันทึกเสียง การถ่ายภาพ และการบันทึกวีดิทัศน์ ซึ่งจากการศึกษาพบว่าสาระสำคัญของเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง มีโครงสร้าง กลอนเพลงบอก 1 บท ประกอบด้วย 4 วรรค ในหนึ่งบทมีคำประมาณ 22 -23 คำ คือวรรคแรกมีคำ 6 คำ วรรคที่สองมีคำ 6 คำ วรรคที่สามมีคำ 6 คำ ส่วนวรรคสุดท้ายมีคำ 4-5 คำ ภาษาที่ใช้เป็นภาษากลิ่นใต้ มีการใช้สัญลักษณ์ สุภาพศิต โวหาร คติพจน์ อุปมา อุปไมย เนื้อหาของเพลงบอก เกี่ยวข้องกับศาสนาและความเชื่อ วัฒนธรรมประเพณี ประวัติศาสตร์และตำนาน เกี่ยวกับการสวดดีและยกย่องวีรกรรม การสาธารณสุข สถานที่ท่องเที่ยว ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การบรรยายชีวิต เศรษฐกิจและการเมืองการปกครอง

โครงสร้างกลอนเพลงบอก

ตัวอย่างกลอนเพลง จากการเก็บข้อมูลภาคสนาม คณะเพลงบอกสมใจ ศรีอุทอง

กลอนเพลง “พระธาตุสุ่มรดกโลก”

แม้กระทั่งคนต่างชาติ
เพื่อขอพรจากองค์พระ

มาไหว้พระธาตุเมืองคอน
เพิ่มบุญบารมี

กลอนเพลง “การอุปมา อุปมัย”

พันธุพฤษชาใช้ว่าผิด
สุกก็หล่นอ่อนก็หล่น

เปรียบกับชีวิตของคน
ต้องปะปนเสมอไป

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบระหว่างลักษณะของจังหวะแบบดั้งเดิมกับจังหวะแบบประยุกต์ ที่ได้มาจากการถอดโน้ตของงานวิจัยเรื่องการศึกษาเพลงพื้นบ้านภาคใต้ : เพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ตำบลคลองน้อย อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ลักษณะของจังหวะแบบดั้งเดิม	ลักษณะของจังหวะแบบประยุกต์
<p>ตัวอย่างลักษณะของจังหวะแบบดั้งเดิมเพลงฝากกลอนมาวนลูกหลาน มีฉิ่งเป็นเครื่องดนตรีประกอบเพียงชนิดเดียว อัตราจังหวะ 2/4 การบรรเลงรูปแบบวนซ้ำตลอดทั้งเพลง โดยนักดนตรีจะบรรเลงประกอบจังหวะให้สอดคล้องไปตามอารมณ์ของผู้ร้องหลักและมีการร้องรับสลับระหว่างผู้ร้องหลักและลูกคู่ บางช่วงอาจทำให้จังหวะไม่คงที่ ซึ่งเป็นลักษณะทั่วไปของเพลงพื้นบ้าน</p>	<p>ตัวอย่างลักษณะของจังหวะแบบประยุกต์ เพลงไทยสามัคคี ประกอบด้วยเครื่องดนตรี คือ ฉิ่ง รำมะนา ทับ ฉิ่ง ลูกแซ็ก (มาราคัส) อัตราจังหวะ 2/4 แต่ละห้องประกอบด้วย 2 ซี่พจนจังหวะ การบรรเลงรูปแบบวนซ้ำตลอดทั้งเพลง นักดนตรีจะบรรเลงประกอบจังหวะให้สอดคล้องไปตามอารมณ์ของผู้ร้องหลักและลูกคู่ บางช่วงอาจทำให้จังหวะไม่คงที่ขึ้นอยู่กับผู้ร้อง จังหวะยก ปรากฏทุกเครื่องดนตรี ที่ชัดเจนคือ ฉิ่ง จังหวะชัด คือการเน้นจังหวะเบามากกว่าจังหวะหนัก ปรากฏในเครื่องดนตรี รำมะนา ทับและฉิ่ง</p>

จากการเปรียบเทียบระหว่างลักษณะของจังหวะแบบดั้งเดิมกับลักษณะของจังหวะแบบประยุกต์ พบว่าใช้อัตราจังหวะ 2/4 และการบรรเลงรูปแบบวนซ้ำตลอดทั้งเพลงเหมือนกัน แตกต่างที่ลักษณะของจังหวะแบบดั้งเดิมมีฉิ่งเป็นเครื่องดนตรีประกอบเพียงชนิดเดียว ส่วนลักษณะของจังหวะแบบประยุกต์ ประกอบด้วยเครื่องดนตรี คือ ฉิ่ง รำมะนา ทับ ฆ้อง ลูกแซ็ก (มาราคัส)

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบระหว่างทำนองหลักแบบดั้งเดิมกับทำนองหลักแบบประยุกต์ ที่ได้มาจากการถอดโน้ตของงานวิจัยเรื่องการศึกษาเพลงพื้นบ้านภาคใต้ : เพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ตำบลคลองน้อย อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ทำนองหลักแบบดั้งเดิม	ทำนองหลักแบบประยุกต์
	
<p>ตัวอย่างลักษณะทำนองแบบดั้งเดิม เพลงฝากกลอนมาออนลูกหลาน มีเสียงร้องของผู้ร้องหลักและลูกคู่ร้องสลับ กุญแจเสียงคีย์จีเมเจอร์ (Key G Major) ลักษณะในการขับร้องที่ซ้ำวนกันทั้งหมดจำนวน 12 รอบ ลักษณะการเคลื่อนที่ของแนวทำนองอยู่ในทิศทางคงที่ประกอบด้วยโน้ตตัวซอลชาร์ฟ (F#), ลา (A), ที (B) และ ซอล (G)</p>	<p>ตัวอย่างลักษณะทำนองแบบประยุกต์ เพลงไทยสามัคคี มีเสียงร้องของผู้ร้องหลักและลูกคู่ร้องสลับ กุญแจเสียงคีย์ซีเมเจอร์ (Key C Major) ลักษณะในการขับร้องที่ซ้ำวนกันทั้งหมดจำนวน 8 รอบ ซึ่งในแต่ละรอบนั้นจะปรากฏรูปแบบของแนวทำนองที่คล้าย ๆ กัน การเคลื่อนที่ของแนวทำนองอยู่ในทิศทางคงที่ โดยปรากฏโน้ตตัว (G), ฟา (F) และ ลา (A)</p>

3. ความคลี่คลายเปลี่ยนแปลงของเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตและการสัมภาษณ์ นำข้อมูลมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ พบว่าความคลี่คลายเปลี่ยนแปลงของเพลงบอก ด้านรูปแบบการแสดง ได้คิดค้นวิธีการแสดงเพลงบอกรูปแบบใหม่คือ “การแสดงเพลงบอกแบบประยุกต์” ด้วยการนำเครื่องดนตรีประเภทอื่น ๆ เข้ามาเพิ่มเติมในการแสดงเพลงบอก ได้แก่ รำมะนา ทับ ฆ้อง ลูกแซ็ก (มาราคัส) มาใช้ประกอบจังหวะ จุดประสงค์เพื่อทำให้เพลงบอกมีจังหวะที่ครึกครื้นมีความน่าสนใจยิ่งขึ้น ด้านเนื้อหาของกลอนเพลงบอก ได้ปรับเนื้อหาให้ร่วมสมัย บทกลอนเพลงบอกถูกใช้ในงานแสดงให้เข้ากับวาระและโอกาส ได้แก่ การสวดและยกย่องวีรกรรม ศาสนาและความเชื่อ วัฒนธรรมประเพณี ประวัติศาสตร์และตำนาน การสาธารณสุข สถานที่ท่องเที่ยว ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การบรรยายชีวิต เศรษฐกิจและการเมืองการปกครอง เป็นต้น ด้านโอกาสในการแสดง เพลงบอกรับแสดงในงานเทศกาลได้ทุกวาระโอกาส เพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ได้ปรับตัวเพื่อความอยู่รอด โดยได้เปลี่ยนแปลงบทบาทของตัวเองจากเดิมการเป็นนักแสดงเพลงบอกอาชีพ ปัจจุบันเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง มีบทบาทหน้าที่การเป็นวิทยากร ครูภูมิปัญญาด้านศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพลงบอก กรรมการตัดสินการประกวดแข่งขันเพลงบอก ตลอดจนงานวิทยากรสาธิต บรรยายความรู้เกี่ยวกับการแสดงเพลงบอก ช่วยเหลือชุมชนหน่วยงานต่าง ๆ ในจังหวัดนครศรีธรรมราช เช่น วิทยากรอาสาฝึกเยาวชนเด็กโรงเรียนบ้านบางแรด วิทยากรภูมิปัญญาท้องถิ่น ถ่ายทอดความรู้ให้กับเยาวชนโรงเรียนบ้านเกาะนางโดย วิทยากรฝึกอ่านเขียนเรียนร้อยกรองทำนองไทย มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ฯลฯ

การอภิปรายผล

การศึกษาเพลงพื้นบ้านภาคใต้ : เพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ตำบลคลองน้อย อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้นำแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ มาใช้ในการศึกษาสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การศึกษาประวัติและผลงาน องค์ประกอบของการแสดงและการสืบทอดของเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ตำบลคลองน้อย อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

แนวคิดมานุษยดุริยางควิทยา (Ethnomusicology) เป็นการศึกษาดนตรีที่กำลังดำเนินไปในปัจจุบัน มุ่งศึกษาภาคสนามเป็นสำคัญซึ่งเป็นการศึกษาที่ไม่ตายตัวและไม่มีวันจบสิ้นเนื่องจากดนตรีมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ (Rungrueng, 2003) การวิจัยครั้งนี้มีเก็บข้อมูลภาคสนามเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง ในด้านประวัติและผลงาน องค์ประกอบของการแสดงดนตรี สาระของเพลงบอกซึ่งสะท้อนภาพของชุมชนและพฤติกรรมของผู้คนในสังคม ซึ่งจากการเก็บข้อมูลภาคสนามเป็นการศึกษาข้อมูลทางดนตรีในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง เมื่อมีการศึกษาภายหลัง ข้อมูลอาจจะมีเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของสังคม เนื่องจากดนตรีในเชิงมนุษยวิทยานั้นมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาไม่มีวันจบสิ้น

แนวทางสืบทอดจากปราชญ์ชาวบ้าน 1) รากเหง้าดั้งเดิมของจารีตประเพณีนั้น จำเป็นต้องอนุรักษ์ไว้ ซึ่งต้องแสดงเหตุผลและเจตนารมณ์ให้ชัดเจน แม้บางกรณีที่เป็นเรื่องค่อนข้างลึกลับที่ยากแก่การอธิบายก็ตาม 2) การหลอมรวมเหตุผลใหม่ ๆ อย่างสร้างสรรค์ที่เรียกว่า “สมรม” เข้าไปก็เชื่อว่าเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้เป็นการสืบทอดที่ยืดหยุ่นกับยุคสมัย 3) ผู้ประกอบพิธีกรรม จำเป็นต้องปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัย แต่มั่นคงในรากเหง้าของจารีตประเพณี และมีวิถีทางสร้างสรรค์ 4) ปลุกฝังสู่เยาวชนโดยเฉพาะให้เรียนรู้เรื่องวงศ์ตระกูล ท้องถิ่น คุ้มหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด และระดับภาค ทั้งควรบรรจุลงเป็นหลักสูตรของการเรียนในโรงเรียนทุกระดับชั้น 5) อาจต้องใช้วิธีอนุรักษ์นิยมโดยบุคคลที่เป็นแกนนำของสังคมตั้งแต่ระดับชาติลงมาทุกระดับ รณรงค์และปฏิบัติเป็นแบบอย่าง 6) ต้องให้การสืบทอดสอดคล้องกับแนวทางในศาสนาที่ชุมชนนับถืออย่างผสมกลมกลืน (Khongmuanphet, Channim & Keawbumroong, 2013, p. 29) จากการศึกษาพบว่าเพลงบอกมีการสืบทอดจารีตประเพณีแบบดั้งเดิม ไม่ว่าจะเป็นบทกลอนเพลงบอก โครงสร้างของกลอน คำร้อง ทำนอง และยังมีสร้างสรรค์ที่เรียกว่า “สมรม” คือการนำการแสดงเพลงบอกแบบดั้งเดิม มาสร้างสรรค์เป็นการแสดงเพลงบอกแบบประยุกต์ปรับเปลี่ยนให้เข้ากับยุคสมัยโดยรูปแบบการแสดงไม่เสียความเป็นดั้งเดิมของเพลงบอก นอกจากนี้กลุ่มศิลปินเพลงบอกยังมีส่วนช่วยในการปลุกฝังให้เยาวชนคนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าของการแสดงเพลงบอก ส่งเสริมและสนับสนุนให้ฝึกหัดการขับกลอนเพลงบอกโดยการเป็นครูภูมิปัญญาและวิทยาการสาธิตการแสดงเพลงบอกซึ่งได้รับความสนับสนุนจากชุมชน ตำบล อำเภอ และจังหวัด (Sae Phu, Interview, April 29, 2014) มีหน่วยงานต่าง ๆ ทางราชการเล็งเห็นความสำคัญของการแสดงพื้นบ้านเพลงบอก ช่วยเหลือด้านงบประมาณและสนับสนุนการเผยแพร่การแสดงเพลงบอก สนับสนุนกลุ่มศิลปินเพลงบอกได้ทำประโยชน์ช่วยเหลือชุมชนและสังคม รวมทั้งช่วยเหลือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอย่างสม่ำเสมอ

แนวความคิดหลักของทฤษฎีของตรูโก ทฤษฎีนี้อธิบายว่า แบบพฤติกรรม ความรู้ ความคิด และความรู้สึกที่มนุษย์มีและต่างกันนั้น เกิดจากผลของประสบการณ์ที่มนุษย์ได้รับโดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้งห้า ซึ่งเรียกกระบวนการรับรู้กันว่า “การศึกษา” หรือ “การถ่ายทอดวัฒนธรรม” จากการศึกษาพบว่าการแสดงเพลงบอกได้รับการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม ด้วยวิธีเรียนรู้แบบครูพักลักจำ เป็นการสังเกต จดจำเรียนรู้ด้วยตนเอง และต่อมาได้ฝึกตัวเป็นศิษย์กับครูเพลงบอก ได้รับการถ่ายทอดเพลงบอกโดยการมอบตำรากลอนเพลงบอก และเกิดจากได้ศึกษาเสาะแสวงหาความรู้เพิ่มเติมมาประยุกต์ใช้ในการขับกลอนเพลงบอก เข้าใจการใช้อักษรสัมผัสของบทกลอน จนสามารถขับกลอนเพลงบอกเป็นกลอนสดโดยใช้ปฏิภาณไหวพริบเชิงกลอน จนสามารถขับกลอนเพลงบอกได้

2. การศึกษาสาระของเพลงบอก วิเคราะห์ทำนองเพลงดั้งเดิมและทำนองเพลงประยุกต์ของเพลงบอกคณะสมใจ ศรีอุทอง

ทฤษฎี Cantometrics หรือเกณฑ์การศึกษาบทเพลง ของโลแม็กซ์ เสนอว่าการวิเคราะห์เพลงขับร้องพื้นบ้าน จะแสดงภาพสะท้อนวิถีชีวิตของชนกลุ่มนั้น ๆ โดยกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของเพลงกับบรรทัดฐานทางสังคม (Lomax. 1976, as cited in Somchandra, 2020, pp. 122-123) จากการศึกษาพบว่า เนื้อหาของเพลงบอก คณະสมใจ ศรีอุทอง สะท้อนความเชื่อและศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์และตำนาน แนวคิดเรื่องการเคารพอาวุโสและผู้ทำคุณประโยชน์ ความเป็นชาติไทย ความปรองดองสมัครสมานสามัคคี ความกตัญญูทวดเวท ความเชื่อเรื่องสังขารไม่เที่ยง

การวิเคราะห์ดนตรีตามแบบมนุษยวิทยา ด้านจังหวะและทำนองเพลงดั้งเดิมและเพลงประยุกต์ พบว่า ลักษณะทำนองเพลงบอก มีลักษณะสั้น ๆ ใช้เนื้อร้องบรรยายเรื่องราวโดยเปลี่ยนเนื้อร้องไปเรื่อย ๆ ในลักษณะ ร้อยเนื้อทำนองเดียว มีทำนองหลักคือแม่เพลงที่ทำหน้าที่เป็นผู้ร้องหลัก และมีเสียงประกอบเป็นบางช่วงจากลูกคู่ ร้องสลับ จังหวะเพลงบอกใช้อัตราจังหวะ 2/4 ซึ่งเป็นอัตราจังหวะธรรมดาของเพลงพื้นบ้านโดยทั่วไป จังหวะแบบ ดั้งเดิมมีฉิ่งเป็นเครื่องดนตรีประกอบเพียงชนิดเดียว ส่วนลักษณะของจังหวะแบบประยุกต์ ประกอบด้วยเครื่องดนตรี คือ ฉิ่ง รำมะนา ทับ ฆ้อง ลูกแซ็ก (มาราคัส) ซึ่งการเพิ่มจำนวนเครื่องดนตรีทำให้จังหวะเพลงบอกมีความครึกครื้น สนุกสนานยิ่งขึ้น ด้านเนื้อหาของกลอนเพลงบอก ได้ปรับเนื้อหาให้ร่วมสมัย บทกลอนเพลงบอกถูกใช้ในงานแสดงให้ เข้ากับวาระและโอกาส การคิดค้นวิธีการแสดงรูปแบบใหม่ของเพลงบอกคณະสมใจ ศรีอุทอง เพื่อให้เกิดความทันสมัย และดึงดูดความสนใจจากผู้ชม รับแสดงในงานเทศกาลได้ทุกละโอกาส ซึ่งการปรับประยุกต์การแสดงเพื่อความอยู่ รอดในสังคม

3. การศึกษาความคลี่คลายเปลี่ยนแปลงของเพลงบอกคณະสมใจ ศรีอุทอง

กฎของสังคม คือ กฎของการอยู่รอดของผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด (survival of the fittest) ซึ่งเป็นกฎธรรมชาติ มนุษย์ต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (Chantavanich, 2019, p. 141) จากการศึกษาพบว่าเพลงบอกเพลงบอกคณະสมใจ ศรีอุทอง ได้ปรับเปลี่ยนการแสดงเพลงบอกให้ทันสมัยให้ดึงดูดความสนใจจากผู้ชมเพื่อความอยู่รอดในสังคม

ทฤษฎีการหน้าที่นิยมได้เสนอความคิดหลักว่า องค์ประกอบต่าง ๆ ของวัฒนธรรมทุกส่วนทำหน้าที่ สนองความต้องการจำเป็นของมนุษย์และของวัฒนธรรม ทุกความคิด ทุกความเชื่อของวัฒนธรรม สนองตอบ ความต้องการจำเป็นหรือทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่ง มีหน้าที่ที่จะต้องทำ หรือเป็นตัวแทนของส่วนที่จะขาดเสียไม่ได้ ในวัฒนธรรมนั้น วัฒนธรรมเติบโตมาจากความต้องการจำเป็น 3 ประเภท ของมนุษย์ คือ 1) ความต้องการจำเป็น ขั้นพื้นฐาน 2) ความต้องการด้านสังคม 3) ความต้องการทางด้านจิตใจ (Satsanguan, 2015) จากการศึกษาพบว่า เพลงบอก มีการตอบสนองความต้องการจำเป็นของมนุษย์ทั้ง 3 ประเภท คือ ความต้องการจำเป็นขั้นพื้นฐาน เมื่อสมาชิก ในคณะเพลงบอกได้รับค่าตอบแทนจากการแสดง ก็นำไปสนองความต้องการขั้นพื้นฐาน เช่น การอุปโภค บริโภค ความ ต้องการด้านสังคม เพลงบอกทำหน้าที่ในการรับใช้สังคม ทั้งเป็นสื่อมวลชนพื้นบ้านให้ข้อมูลข่าวสารแก่ชาวบ้าน ยังเป็น สื่อให้ความบันเทิง และเป็นส่วนหนึ่งของการประกอบในพิธีกรรม ความต้องการทางด้านจิตใจ เพลงบอกสร้างความ สนุกสนานเพลิดเพลินให้แก่ผู้คน นับได้ว่าเพลงบอกเป็นการแสดงพื้นบ้านมีบทบาทหน้าที่ในสังคมตอบสนอง ความต้องการของผู้คนในสังคมภาคใต้

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเพลงพื้นบ้านภาคใต้ : เพลงบอกคณະสมใจ ศรีอุทอง ตำบลคลองน้อย อำเภอปากพะนึ่ง จังหวัด นครศรีธรรมราช มีส่วนกระตุ้นให้ผู้สนใจและนักวิชาการหันมาสนใจศึกษาเพลงบอก เพลงพื้นบ้านภาคใต้ และใช้ ประโยชน์จากงานวิจัยในลักษณะต่าง ๆ คือ ควรศึกษาวิจัยในวงกว้างเพื่อเป็นประโยชน์ในการสืบสานและอนุรักษ์ เพื่อเป็นช่องทางในการติดต่อและประชาสัมพันธ์ศิลปะการแสดงเพลงบอกให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ควรมีการ ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และการเผยแพร่ในสื่อออนไลน์ ควรมีการบรรจุวิชาในหลักสูตรการเรียน ในระดับ ประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา ควรมีเวทีหรือพื้นที่ในการเผยแพร่ศิลปะการแสดงเพลงบอกเพื่อ เป็นการส่งเสริม สืบสานและอนุรักษ์อย่างยั่งยืน ซึ่งเพลงบอกคณະสมใจ ศรีอุทอง เคยมีบทบาทในการถ่ายทอด

ศิลปะการแสดงเพลงบอก การส่งเสริม สืบสานและอนุรักษ์การแสดงเพลงบอก เช่น การเป็นครูภูมิปัญญาปลูกฝังเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่มีใจรักฝึกหัดการแสดงเพลงบอก ได้แก่ โรงเรียนบ้านบางแตร โรงเรียนวัดปากแพรก โรงเรียนอนุบาลจังหวัดนครศรีธรรมราช ฯลฯ การเป็นวิทยากรฝึกอบรมในสถานบันระดับอุดมศึกษา ได้แก่ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ฯลฯ นอกจากนี้ควรกระตุ้นให้คนในท้องถิ่นมีจิตสำนึกในวัฒนธรรมท้องถิ่นภาคใต้ ควรส่งเสริม สนับสนุนและสืบสานศิลปะการแสดงพื้นบ้านเพลงบอกซึ่งบ่งบอกเอกลักษณ์พื้นถิ่นภาคใต้ให้คงอยู่อย่างยั่งยืน

References

- Chantavanich, S. (2019). *sociological theory*. Bangkok: Chulalongkorn University. (in Thai)
- Khongmuanphet, K., Channim, P., & Keawbumroong, P. (2013). *Literary tradition and Ritual : Essence and Inheritance*. Suratthani: Suratthani Rajabhat University. (in Thai)
- Nakrob, S. (2014). *Ethnomusicology*. Bangkok: Kasetsart University. (in Thai)
- Rungrueng, P. (2003). *Anthropology of Music*. Bangkok: Kasetsart University. (in Thai)
- Sae Phu, W. (2014). Chorus and musician. *Interview*, 29 April 2014. (in Thai)
- Satsangan, N. (2015). *Qualitative Research in Anthropology*. Bangkok: Chulalongkorn University. (in Thai)
- Somchanda, S. (2020). The Delelopment of Anthrology of Musuc in Thai Society. *Journal of Social Sciences, Faculty of Social Sciences, Chiang Mai University*, 32(1), 120-149. (in Thai)
- Sujachaya, S. (2000). *The Study of Folk Music*. Bangkok: Chulalongkorn University. (in Thai)
- Theptawee M. (1993) *A Study of status and role of Pleng Bog, Chian yai District and Hua Sai District, Nakhon Si Thammarat Province*. Songkhla: Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Utong, S. (2016). leader of a troupe. *Interview*, 29 June 2016. (in Thai)

ผู้เขียน

อาจารย์กิติมา ทวนน้อย

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
272 ม.9 ต.ขุนทะเล อ.เมืองสุราษฎร์ธานี จ.สุราษฎร์ธานี
E-mail: kitimathuanno@gmail.com

